

SEBASTIAN
FITZEK

CESTA DOMOV

PSYCHOTRILER

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SEBASTIAN FITZEK

Cesta domov

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Der Heimweg,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Knauer Verlag, Mníchov 2020,
preložila Zuzana Kovačiková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5263. publikácia
a 27. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www.avainternational-de)

Copyright © 2020 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
München, Germany

Translation © Zuzana Kovačiková 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1139-0

Každá štvrtá žena zažila najmenej raz v živote fyzické alebo sexuálne násilie zo strany svojho partnera. Týka sa to žien zo všetkých spoločenských vrstiev.

Správa nemeckého Spolkového ministerstva pre rodinu, seniorov, ženy a mládež z 2. 2. 2020

Podľa výsledkov štúdie, ktorú uskutočnilo nemecké Spolkové ministerstvo pre rodinu, sú viac ako dvakrát častejšie obeťami domáceho násillia ženy, ktoré boli v detstve svedkami domáceho násillia medzi rodičmi. Ženy, ktoré boli v detstve vystavené násilliu zo strany rodičov, zažili v dospelosti násillie zo strany partnera trikrát častejšie.

*Astrid-Maria Bocková,
Nemecký denník BILD z 27. 6. 2017*

Pozrite sa na ten Mesiac.
Vidno ho len polku, nie viac,
A predsa je krásny, guľatý.
Nájdu sa aj iné veci,
Smejeme sa im snáď všetci,
Pred očami závoj slepoty.

Matthias Claudius
(1740 – 1815)

Poznámka autora

Všetky udalosti v tomto triléri sa, samozrejme (a našťastie), odohrali iba v mojej fantázii. Telefonická sprievodcovská služba určená ľuďom, čo sa v noci vracajú domov a necítia sa bezpečne, však naozaj existuje. Nápad vznikol v Štokholme, kde túto službu zastrešuje priamo polícia. V Nemecku na ňu podľa všetkého nie sú peniaze, a tak sa tejto úlohy ujali dobrovoľníci. Žiaľ, aj preto musí táto dôležitá služba často bojovať o prežitie. Viac informácií nájdete na: www.heimwegtelefon.net

*Venované každému,
koho neustále sprevádza strach.*

Prológ

Po všetkých zraneniach, ktoré jej spôsobil na najcitlivejších miestach tela posiateho modrinami, po úderoch do tváre, chrbta, obličiek a podbrušia, po ktorých mal jej moč celé dni farbu červenej repy, po všetkých bolestiach, ktoré jej spôsobil záhradnou hadicou a žehličkou, by si nemyslela, že bude ešte niekedy schopná cítiť *niečo také*.

Bol to úžasný sex, pomyslela si, keď ležala v prítmí na posteli, odkiaľ pred chvíľou vstal muž, do ktorého sa zaľúbila, a odišiel do kúpeľne.

Nemala veľa sexuálnych partnerov, s ktorými by ho mohla porovnávať. Pred svojím manželom mala iba dvoch milencov, ale to bolo už veľmi dávno. Súčasné negatívne skúsenosti vytlačili tie pozitívne z minulosti.

Už roky bolo všetko, čo sa odohrávalo v spálni, spojené iba s bolesťou a ponižovaním.

A teraz som tu. Dýcham, cítim vôňu nového muža v mojom živote a želám si, aby sa táto noc začala znova.

Sama bola prekvapená, ako rýchlo sa mu zdôverila a porozprávala mu o násilí, ktoré zažívala v manželstve. Priťahoval ju, odkedy prvý raz začula jeho hlboký hlas a pozrela sa do jeho teplých, tmavých očí, ktorými na ňu hľadel tak, ako sa jej muž na ňu nikdy nepozrel. Otvorene, úprimne, láskavo.

Nechýbalo veľa a povedala by mu aj o videu. O večere, ku ktorému ju jej muž prinútil.

S ďalšími mužmi.

S mnohými mužmi, ktorí ju týrali a ponižovali. *Ťažko uveriť, že som sa po tom všetkom dobrovoľne oddala predstaviteľovi*

„silnejšieho“ *pohlavia*, pomyslela si a načúvala šumeniu sprchy, pod ktorou stál muž jej snov.

Väčšinou sa práve ona po „použití“ svojim „manželom“ celé hodiny snažila zmyť z tela ten hnus, ale teraz si vychutnávala vôňu muža na svojej pokožke a keby mohla, zakonzervovala by si ju.

Šumenie vody ustalo.

„Chcela by si ešte niečo podniknúť?“ spýtal sa dobre naladený, keď vyšiel zo sprchy.

„Veľmi rada,“ odvetila, hoci netušila, ako manželovi vysvetlí, že sa vonku zdržala tak dlho.

Bolo už predsa...

Pozrela sa na svoje náramkové hodinky, ale na to, aby dovidela na ciferník, bola priveľká tma. Okrem lúča, ktorý prenikal do spálne cez úzku štrbinu pootvorených kúpeľňových dverí, vydávalo trochu svetla iba matne nasvietené umelecké dielo. Na stene spálne visela mierne ohnutá samurajská dýka so zelenkastou perleťovou rukoväťou, osvetlená dvomi tlmenými LED žiarovkami, ktoré vytvárali atmosféru podobnú nočnému svetlu.

Načiahla sa za svojim mobilom a zrak jej padol na lištu s vypínačmi, zabudovanú v nočnom stolíku.

„Máš chuť na koktail?“

Stlačila krajný vypínač na lište a zachichotala sa, zjavne mal inú funkciu. Plachta sa zošmykla, a tak videla priamo na matrac, ktorý sa rozsvietil halogénovo modrým svetlom, čo vytvorilo ilúziu, akoby ležala na nafukovačke v bazéne.

Usadila sa v tureckom sede. Vodná výplň matraca svietila tak jasne ako fluoreskujúca výplň svetelnej tyčinky. Dokonca menila farbu. Od azúrovo modrej cez fosforovo žltú až po oslepujúco bielu *k niečomu*...

„Čo je to?“ spýtala sa.

Potichu. Skôr sama seba, lebo v prvom momente bola ohromená. Naklonila sa dopredu a pozrela sa cez kosoštvorec, ktorý tvorili jej stehná a rozkrok.

Panebože...

Zdesene si rukou zakryla ústa a hľadela na matrac, na ktorom sa pred niekoľkými minútami milovala s mužom.

Mám halucinácie. To nemôže byť pravda...

„Tak už si to objavila,“ povedal cudzí hlas naľavo od nej. Vo dverách kúpeľne stál neznámy muž. V ruke držal diaľkové ovládanie, ktorým tú hrôzu riadil. Posteľ sa rozsvietila krvavočervenou farbou. Naskytol sa jej taký strašný pohľad, že by si najradšej vyškríabala oči.

Áno, objavila *to*, ale nedávalo *to* zmysel. Jej rozum nechcel tolku hrôzu akceptovať, pretože *to*, čo videla, presahovalo akúkoľvek ľudskú predstavivosť.

„Kde je? Čo si s ním urobil?“ kričala na neznámeho tak hlasno ako nikdy predtým, zatiaľ čo netvor v ľudskej podobe s injekčnou striekačkou v ruke pristúpil k posteli a so samolúbym úškrnom povedal: „Zabudni na svojho milenca. Je načas, aby si spoznala *mňa*.“

1. kapitola

Jules Tannberg

Jules sedel za písacím stolom a premýšľal o tom, ako dokonale ladí šum v jeho uchu s krvou na stene.

Keby ho o to niekto požiadal, nedokázal by vysvetliť, ako prišiel na túto morbidnú asociáciu. Možno mu zvuk, ktorý počul v slúchadlách, pripomínal tekutinu, ktorá sa prediera cez zúženinu.

Ako keď krv vyteká umierajúcemu človeku zo žíl.

Krv, ktorou by niekto mohol na stenu spálne napísať odkaz svetu.

Jules odvrátil pohľad od televízora a detailného záberu na rozmazané, groteskne veľké červené číslice na stene nad posteľou obete vraždy. Písmo kalendárového vraha. Pozdrav od neho: „Bol som tu a môžeš byť rád, že sme sa nestretli.“

Lebo inak by si na tejto posteli ležal aj ty. S prekvapeným výrazom na tvári a podrezaným hrdlom.

Otočil sa na kancelárskej stoličke o deväťdesiat stupňov a televízor zmizol z jeho zorného poľa, čo mu pomohlo sústrediť sa na telefonát.

„Haló, je tam niekto?“ spýtal sa už po tretí raz, no nech bol na druhom konci šumiacej linky ktokoľvek, nepovedal ani slovo.

Namiesto toho začul spoza chrbta hlas muža, ktorý mu bol dobre známy, aj keď sa nikdy nestretli.

„Dodnes boli nájdené tri ženy, každá zavraždená vo svojom byte,“ povedal muž so známou tvárou, ktorý pravidelne zásoboval nemeckých televíznych divákov priamo u nich doma správami o najohavnejších zločinoch Nemecka.

Spis XY... nevyriešený. Najstaršia celonárodná reality šou z prostredia zločinu.

Julesa rozčulovalo, že nevie nájsť diaľkové ovládanie, aby vypol televízor, kde pravdepodobne ešte stále ukazovali záber na posledné miesto činu kalendárového vraha.

Práve bežala nočná repríza relácie, doplnená o najnovšie informácie, ktoré poskytli občania po odvysielaní v hlavnom vysielacom čase.

Pracovňa v starom dome v berlínskej štvrti Charlottenburg bola prechodná miestnosť medzi obývacou a jedálenskou časťou bytu s pôsobivo vysokými stenami a štukovými stropmi, z ktorých pred sto rokmi určite viseli ťažké lustre. Jules uprednostňoval nepriame svetlo, aj jas televíznej obrazovky mu bol priostrý.

Vďaka bezdrôtovej súprave s malými, na zátylku spojenými slúchadlami a s mikrofónom upevneným pred ústami mal obe ruky voľné, takže mohol na písacom stole zavalenom rôznymi časopismi a dokumentmi hľadať diaľkové ovládanie.

Spomenul si, že ešte pred chvíľou ho mal v ruke, musí byť teda niekde tu pod všetkými tými papiermi.

„A na každom mieste činu ten istý hrôzostrašný výjav. Dátum smrti, napísaný na stene krvou obete.“

30. 11.

08. 03.

01. 07.

„Modus operandi, ktorému kalendárový vrah vďačí za svoje meno.“

Prvá vražda, ktorej výročie bude o pár hodín, ovládla už minulý rok v novembri všetky médiá.

Jules prerušil pátranie po diaľkovom ovládaní a vyzrel z veľkého, mierne klenutého okna s priečkami, ktoré odolávalo silnej snehovej fujavici, na ulicu. Znovu ho prekvapilo, že nemá pamäť na počasie. Pamätal si tie najzvláštnejšie veci, ktoré počul

iba raz, ako napríklad legendu o tom, že Hitchcock nemá pupok, alebo že v tridsiatych rokoch devätnásteho storočia sa kečup predával ako medicína. Nedokázal si však spomenúť na poslednú zimu.

Snežilo prvý adventný víkend minulého roka tak ako teraz takmer v celom Nemecku? Rekordne horúce leto s tropickými teplotami blížiacimi sa k štyridsiatim stupňom tento rok vystriedalo bez prechodnej fázy sychravé počasie. Nebolo síce veľmi chladno, aspoň v porovnaní s Grónskom alebo Moskvou, ale striedanie snehu a dažďa, rozvíreného silným východným vetrom, hnalo ľudí po práci najkratšou cestou priamo domov. Alebo do krčno-nosno-ušnej ambulancie. Napriek tomu bolo v pohľade z okna niečo upokojujúce, a to nielen v kontraste s nástennými malbami kalendárového vraha.

Za vysokými oknami to vyzeralo, ako keby pod charlottenburskými pouličnými lampami filmári vyprázdnilo delo s konfetami, aby ponúkli obyvateľom žiadaných domov na brehoch Lietzensee, postavených v zakladateľskom období, predvianočné divadelné predstavenie. Tisíce snehových vločiek tancovali v teplom svetelnom kuželi ako roj svätójánskych mušiek a odtiaľ sa hnali ponad zamrznutú hladinu jazera k rozhlasovej veži.

„Bráni vám niekto, aby ste so mnou hovorili?“ spýtal sa Jules predpokladaného účastníka na druhom konci telefónnej linky. „Ak áno, tak raz zakašlite.“

Nebol si istý, ale zdalo sa mu, že počul tiché zakašľanie, ako keď bežcovi zabehne vlastný dych.

Bol to kašeľ?

Zvýšil hlasitosť na laptope, cez ktorého softvér sa hovor vysielal. Ešte stále však k nemu doliehal hlas televízneho moderátora XY. Ak nenájde diaľkové ovládanie, nezostane mu nič iné, ako vytiahnuť zástrčku televízora zo zásuvky.

„Dlho sme zvažovali, či vám máme znova ukázať jednoznačné zábery z miesta činu. Ale zatiaľ sú jedinou stopou, ktorá vedie ku kalendárovému vrahovi.“

Ako vidíte...“

Jules kútikom oka postrehol, že kamera zmenila uhol záberu a priblížila krvavý nápis na stene natoľko, že hrubozrnná omietka pôsobila ako mesačná krajina, ktorú sériový vrah použil ako plátno.

„... číslica 1 je na hornom konci štylizovaná, takže s trochou fantázie pripomína morského koníka. Preto sa vás pýtame: Spoznávate toto písmo? Videli ste ho niekde? Za užitočné informácie...“

Jules sa strhol. Teraz si bol istý. Na druhom konci linky sa niečo ozvalo.

Zakašlanie. Dych. Šum zrazu ustal.

Atmosféra prenášaná slúchadlami sa zmenila, ako keby druhý účastník hovoru vyšiel z veterného tunela do chráneného prostredia.

„Nerozumel som vám, preto budem vychádzať z toho, že vás niekto ohrozuje,“ povedal Jules a v tej istej chvíli objavil na stole dialkové ovládanie. Bolo ukryté pod letákom rehabilitačnej kliniky.

Berger Hof – Zdravie v súlade s prírodou

„Nech sa stane čokoľvek, musíte zostať na linke. Neskladajte. Za žiadnych okolností!“

Vypol televízor a na plochej obrazovke, ktorá sa náhle premenila na tmavé zrkadlo, uvidel sám seba. Nespokojný so svojím obrazom zakrútil hlavou, aj keď musel priznať, že vyzerá omnoho lepšie, ako sa cíti. Skôr na dvadsaťpäť ako na tridsaťpäť. Skôr zdravý ako chorý.

Bolo to jeho prekliatie. Aj s črevnou chrípkou alebo nešťastne zalúbený pôsobil na svoje okolie ako človek plný života. Iba Dajana sa ho počas trvania ich vzťahu naučila „prečítať“. Dlhý čas pôsobila ako novinárka na voľnej nohe a vďaka pozoruhodnej empatii dokázala v rozhovoroch vymámiť z ľudí aj dobre strážené tajomstvo. Ak v tom bola dobrá, keď išlo o cudzích, pri blízkych bola priam majsterkou.

Keď sa Julesovi po dvojitej smene na tiesňovej linke nepodarilo úspešne inštruovať matku, ako má oživiť svoje dieťa, hneď

na ňom spoznala príznaky vyhorenia – hnedé oči o odtieň tmavšie a výrazné pery o čosi suchšie. Vtedy ho bez slova objala a masírovala mu stuhnuté plecia. Keď ležali na gauči a Dajana vnorila tvár do jeho hustých strapatých vlasov, priam z neho cítila bolesť žalúdka, vyčerpanie a častú hlbokú melanchóliu. Možno ho študovala, keď spal, nervózne škľbnutia, zamrmlanie. A keď vykrikoval zo sna, pravdepodobne sa jemne dotkla jeho ramena, aby ho upokojila. *Pravdepodobne*. Nestihol sa jej na to spýtať a už nikdy k tomu nebude mať príležitosť.

Zasa!

Tentoraz si bol celkom istý. Volajúci zastonal. Ešte sa nedalo rozpoznať, či je to muž alebo žena, ale tá osoba zjavne trpela bolesťou, ktorú sa snažila potlačiť.

„Kto... kto je tam?“

Konečne. Prvá celá veta. A neznela tak, že by volajúcej niekto držal zbraň pri hlave. Ale človek nikdy nevie.

„Volám sa Jules Tannberg,“ odpovedal, sústredil sa a začal najintenzívnejší telefonický rozhovor svojho života, ktorý bude mať vážne následky. „Dovolali ste sa vášmu telefonickému sprievodcovi. Ako vám môžem pomôcť?“

Odpoveď mu takmer roztrhla ušný bubienok.

Tvoril ju jediný zúfalý výkrik.